

linnas arwas neid nisugguseks, kui peält näitaksid ollewab, õiglassed, au-wåårt ja jummalakartlikud hinged. Ümmas väljaspidises ellus nemmad ei annud eddespiddi ei ühhegi asja sees ühtegi pahhandust, waid ollid enneminne mitmel viisil teiste heaks õpetustesseks. Ellasid rahholiste liggi kolmekümmend terveb aastad, hääl ja kurjal päivil, tõ waewa ja puuhamisse wahhel, ennamiste ühhemelelissei kombel, ja arwaste ogga monne sanna waidlemistes, nenda kui kül ka wagga abbiello rahval juhtub. Kui ollid kauni rikkusse peale sanud, panni mees omma ammeti seisma, ja ei mõtlend muud, kui tahtis omma hõlpo Neil päivil, mis Neil siin Ma peál veel jártel, puuhamisse ja rahho sees maitsta. Agga kas se luggu ka sessammal viisil üllewest neile olli seátud, sedda sate teie, armfad luggejad, peagi siit kuulda.

Nenda kui ehk teáte, on ennamiste iggas linnas surnutte haua kaewamisse tarvis üks isse:mees selle ammeti peál. Sel viisil se olli ka seal Saksa linnas, kus need seppa pari-rahwas ellasid. Surnutte hauda kaewaja-mees olli sel kohhal jubba üks viisikümmend aastat ommas ammetis olnud. Edieste kolmekümmend aastat párast sedda aega, mil se hirmus põrgo tõ seal seppa maias olli sündinud, walmistas hauda kaewaja ühhe surnule temma wiñist puuhamisse kohta kirriko aia peál. Et kirriko aed

ennamiste täis, pidbi üllewest otsast, kus surnutte ihhud jubba mullahs läinud, jälle hakkatama. Mees olli selle kohha peale juhtlind, kus temma wanna sõbber, se willets sep, kolmekümne aasta ees olli maeitud sanud. Monned kondid ja pea-laggi said sedlt hauast väljakaewatud. Mees panni immeeks, et pea-laggi hakkas likuma. Wöttis kätte, sedda läbbi kat-suda, ja wata, üks kärnane-kon olli senna siiese läinud senni kui mees omma tõ kallal olli olnud. Agga mis tulline wårristus kippus mehhe peale siis kui näggi sedda raud-waija, mis pea-laest olli läbbi aetud. „Siin on Jummala sõrm”, rákis hauda-kaewaja isseeneneses, „siit saab üks werrine kurjuus walguisse ette”. — Panni omima mantli alla pea-lagge, ja töttis otsekohhe kirriko-õppetaja jure, et saaks selle jonega sedda hirmust asja selle wanna, au-wåårt kirriko-teentile teáda anda ja ettenäidata. Teine wöttis pea-lagge kätte, watis tük aega peale, ja hirmo párast ei lausund ešsitsa sannagi, waid töösis aga filmad taewa pole üles ja öhkas súggawaste. Küesis wimaks hauda kaewaja käest, kas peaks kai mälletama, kes seal haua kohhal olli maetut sanud? „Eks ei peaks mälletama”, ütles tein. „Kolmekümne aasto eest sai minno armfa sõbra, linna seppa pušarli senna hauda pandud. Se olli sesamma, kelle lešt-naene aasta párast mehhele läks sellega, kes seppa ammeti abbimees olli olnud, ja mollemad ella-